

Entrevista a Tara Moss, ex-top model i novel·lista

“La meva novel·la “Fetish” reuneix diversos elements: és excitant, sexy i fosca. Una bona combinació”

Albert Roca

Als 25 anys, després d'haver recorregut les més cobdiciades passarel·les del món, la top-model canadenca, afincada a Austràlia Tara Moss va decidir fer un canvi radical a la seva vida: ser periodista i escriure novel·les d'intriga. Un personatge peculiar, que va haver de passar pel polígraf per demostrar la seva capacitat literària i que s'ha convertit en una estrella internacional de les novel·les amb el seu personatge Makedde Vanderwall. Tot un alter ego. Aquests dies ha estat a Barcelona per presentar la seva primera novel·la editada en castellà, per Ediciones El Anden, “FETISH”. L'inici d'una saga que devoren amb impaciència els seus lectors.

Pregunta.- La protagonista de “Fetish” i tota la sèrie és una top-model com vostè, i que es treu la llicència de detectiu. Ha escollit aquest punt de partida per l'experiència que té?

Resposta.- El món de les models sí, però tota la resta del món de la investigació i el crim era totalment desconegut. Per tot això vaig haver de fer un treball de recerca, anant a jutjats, centres de psicopatia i dipòsits de cadàvers. Del que es tractava era de donar la màxima veracitat. Ha estat apassionant.

P.- I sobretot des que s'ha tret la llicència de detectiu privat

R.- Sí. Realment. Em servirà per tenir idees per a les meves novel·les. És un contacte directe amb la realitat i si les coses no em van bé com a novel·lista puc tenir futur amb aquesta professió.

P.- De petita què volia ser: model o novel·lista?

R.- En aquella etapa en cap moment em podia

“En totes les meves novel·les tinc inspiracions d'Alfred Hitchcock i també d'Agatha Christie”

plantejar ser model, en canvi sí que feia relats pels meus companys i quan vaig deixar de ser model ho vaig reprendre. El somni s'ha acomplert i em sento molt afortunada.

P.- Fins als 25 anys va ser una de les principals models de les pasarel·les de París, Nova

York, Milán o Londres. Quin record en té d'aquella etapa?

R.- Puc dir que ara tinc el control de la meua vida i viatjo quan em ve de gust, sense obligacions. Abans no. Com a model em sentia frustrada, una dona objecte. Realment no tinc bons records.

P.- Totes les seves novel·les tenen grans dosis d'intriga. Sempre li han agradat aquest tipus d'històries?

R.- En el món del cinema he estat una seguidora incondicional dels films de Hitchcock com “La Ventana indiscreta”, “Psicosis” o “Los Pajaros” i en les novel·les, evidentment Agatha Christie. En les meves novel·les tinc inspiracions de tots dos.

P.- La novel·la “Fetish” té una gran estructura cinematogràfica. S'imagina la seva adaptació al cinema? Quines actrius podrien ser les protagonistes, Angelina Jolie, Penélope Cruz?

R.- Totes dues ho podrien fer molt bé. Angelina és molt sexy, dura i amb molta imaginació i Penélope té força i és molt bella. Però tampoc no ho faria malament, una actriu totalment desconeguda, però ideal per aquest paper.

P.- Ara que ha vingut a Barcelona a promoció d'aquest llibre li sembla un bon lloc per les seves històries? I Sitges?

R.- De Sitges n'he sentit a parlar però m'agradaria conèixer-la a fons. I Barcelona té racons molt interessants pels assassinats de les meves novel·les, com el Parc Güell, on l'arquitectura de Gaudí és terrible i bella. La meua sisena novel·la estarà ambientada a Europa i estic pensant en la possibilitat que estigui situada en aquesta ciutat.

P.- Ens pot dir una o diverses raons per llegir “Fetish”?

R.- En una sola novel·la es reuneixen diversos elements: és excitant, sexy i fosca. Una bona combinació pel lector.

P.- Per finalitzar, quin és seu secret per estar tan saludable i atractiva?

R.- Senzillament viure. Gaudir de la vida intensament. Viure sense por i sentir-me realitzada amb el que faig.

Evidentment, amb aquesta referència, no volem pas desmerèixer famoses rues carnavalesques com les de: Sitges, Vilanova i la Geltrú, Solsona, Cadis, Venècia, Tenerife, o San Salvador de Bahía, posem per cas, però la de Rio de Janeiro és certament incommensurable. Cap altre hi té un punt de comparació.

El Carnaval té el seu propi encanteri i la seva identitat que bascula entre el folklore i la cultura i deriva en aspectes artístics (música, dansa, cant, vestuari, interpretació...) que abarquen una escala de la festa de la llibertat i del món sensual i que han anat marcant la seva pauta de qualitat i renom.

El Carnaval per antonomàsia és el de la capital del Brasil. Tot un espectacle indescriptible. Únic al món! És quelcom que no es pot explicar. S'ha de viure, tant per les seves dimensions com per la multitudinària participació de les escoles de samba que desfilen en l'escenari "ad hoc", anomenat Sambódromo.

Cada escola reuneix, com mínim, de cinc a sis mil participants, acompanyats del seu conjunt musical (harmonia) i la seva artística i monumental carrossa, amb la seva "comissao de frente", "mestre-sala", "porta-bandeira", formant tot un conjunt.

En dies anteriors s'estableix l'ordre de desfilada. Cada dia actuen de vuit a nou escoles i un jurat, ubicat en la tribuna principal, escull les que pas-

El Carnaval de Rio

sen a la final, valorant els seus mèrits: tema, cants, vestuari, coreografia, presentació, evolucions... En el decurs d'una hora, cada formació recorre el gairebé el quilòmetre que té aquella adequada pista, mentre el públic que omple les àmplies graderies aplaudeix aquella demostració. En un parell de dies s'estableixen les finalistes.

El dia de la gran final, l'ambient supera el dels anteriors i l'espectació arriba al seu zènit. Al llarg de vuit o nou hores, els ulls no poden abastar tot aquell bé de Déu movent-se a l'endemaniat i trepidant ritme de la samba. Milers de gorges canten l'himne de cada escola, acompanyades per les sonores "fanfàrries" de tambors, panderetes i altres instruments propis d'aquell carioca món, mentres, uns i altres, participants i espectadors van bellugant el seu cos, sense acusar signes de cansament. És com la festa nacional del Brasil, on destaquen unes formacions que, al llarg de l'any, ja s'ha desviscut per poder presentar el millor de les seves gales i intentar copar els llocs d'honor en

aquella exuberant rua.

Afortunadament vam ser testimonis d'una d'aquestes finals i el seu record és permanent. Vàrem estar nou hores seguides! en aquell sambódromo gaudint de l'espectacle de llum i color, ple de vida encarnada per un poble que tot l'any estalvia i es prepara per a desfilar en el Carnestoltes d'aquella capital sudamericana. Enfront nostre, a l'altra banda, teníem la tribuna del F.C. Flamengo, l'exblaugrana Romário, divertint-se, en l'any en que el seu equip, al qual havia retornat, celebrava el Centenari de la seva fundació.

Aquell any, en el Grup Especial, guanyà l'escola "Imperatriz" i quedà "vice-campeà" la "Salgueiro". A més, entre d'altres, hi participaren els grups de: "Villa Isabel", "Beija-Flor", "Unidos de Tijuca", "Mangueira", "Moicedade", "Portela" i "Estacio de Sà". Aquesta darrera fou la que glossà "Una vez Flamengo", mentre els assistents agitàvem unes banderoles -negres i vermelles- que s'havien repartit entre el públic amb els colors d'aquells futbolistes.

Són aquestes "sambes d'enredo" les que es canten i ballen per a convertir el Carnaval de Rio en una desfilada a la qual sols podem adjudicar adjectius superlatius.

Val la pena, gaudir d'aquest "Rio, samba e carnaval", encara que sigui, només, un cop a la vida.

JOSEP ELIAS FARRÉ (Igualada)